

Bayer Zsolt: Európa fekszik a ravatalon (1. rész)

2021 július 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ez a világ odalett, s a baloldal hagyományos szavazói szintúgy.

„Mivel bizonyos körülmények között a transznem? férfiak és a nem bináris személyek is teherbe eshetnek, az ilyen esetekben részesülniük kell a terhességgel és szüléssel kapcsolatos gondozásra vonatkozó intézkedésekben, a nemi identitásuk alapján való hátrányos megkülönböztetést?l mentesen.”

Induljunk el innen. Legyen ez a kiindulópont, ahonnan elindulva eltemetjük Európát. A mi Európánkat.

Persze Európa lesz majd továbbra is. Mint földrajzi fogalom. Csak az a kulturális szövet t?nik el örökre, amit egykoron Európának hívtunk, s ahová oly sokáig vágyakoztunk, amikor bezártak bennünket a fal rosszabbik oldala mögé. Mindig a kulturális szövet t?nik el végül, amikor az ember, amely létrehoz egy hatalmas kultúrát s berendezi magának, elhiszi végül, hogy „az embernél nincs semmi csodálatosabb”.

Olyankor porba hullanak az istenek vagy az Isten – a végs? elszámolásnál ez már mindegy. (Dante sem merte a pokolba szám?zni Vergiliust, de ez ma már kit érdekel?)

Majd Dante is indexre kerül lassan. Mert írt valami rosszat a pokol valamelyik bugyráról. S indexen van már Mark Twain, a klasszikus zene, az Elfújta a szél – felkészül Thomas Mann, pedig ? homoszexuális volt, és – ó, Istenem! – ez a lista ma már a végtelenségig folytatható. (Thomas Mann amúgy ott rontotta el, hogy nem merte azt gondolni, homoszexualitása a természetesség maga, és maga a csoda és a szépség. Inkább megírta a Halál Velencében. Ahelyett, hogy rózsaszín kiskosztümöt öltött volna, úgy menve a legközelebbi iskolába elmesélni a megdöbbent kisgyerekeknek, hogy amit látnak, az szép, az boldogság. Pedig nyilván úgy tett volna le többet az emberiség asztalára.)

Indexre került a józan ész, a természet, a normalitás, a biológia, ugyanis a nyugati ember elhitte, nincs nála csodálatosabb, ráadásul nagyon unatkozik is, úgyhogy hozzálátott egy új világmindenséget teremteni, mint egy vak és süket és imbecil istenke. Els? lépésként kitette közszemlére a nyugati ember a transzcendenst, a varázslatot, a titkokat, a tartózkodó kérelmeket, a szemérmet, az erényt s a titkolt b?nöket, „a régi jó erkölcsöket” („melly ha megvész: Róma led?l, s rabigába görbed”). A mi niklai remeténk el?-el?jön lidérces éjjeli órán, s újrafogalmazza m?vét:

Mi a Nyugat most? – rút sybarita váz. / Letépte fényes nemzeti bélyegét, / s hazája feldult védfalából / Rak palotát hever?helyének.

S ez ugyan kit érdekel? A világ varázstalanításával egy id?ben a nyugati ember becsapta azt az erkölcsi kiskaput, amelyet még Julien Benda nyitott ki az üdvözüléshez vezet? kerül? úton: „Az emberiség kétezer évig cselekedni ugyan a rosszat cselekedte, de méltányolni a jót méltányolta.” Hát ennek vége. A nyugati ember most már büszkén cselekszi és méltányolja a rosszat, s aki ragaszkodik a jóhoz, azt szörnyetegnek látja és láttatja. „Szép a rút és rút a szép”. Shakespeare Macbethjének boszorkányai beépültek a f?sodorba. Vége.

És Berzsenyit is kitessékelik majd lassan az iskolákból, hogy helyette festett arcú nácik meséljenek gyermekeinknek új meséket. A ma nácijai: a radikális iszlamisták és a radikális woke, progresszív, anarchista stb. aktivisták. S a mögöttük megbújó, végtelenül cinikus, moral insanity politikai er?k.

Ez utóbbiak nácisága a napnál is világosabb, hiszen mindenkit és bárkit nácinak neveznek, aki nincs velük. Bizony. ?k újra el?vették a régi jelszót: aki nincs velünk, az ellenünk van. S akinek kalapács van a kezében, mindent szögnek lát. Akinek meg csak egy szivárványszín? rongy, az minden fehérben elpusztítandó ellenséget gyanít, miközben nem gy?zi dicsérni önmagát, s már csak önmaga jóságától képes meghatódni – de attól nagyon és minden pillanatban.

S hogy mi a jó? Minden, ami természetellenes, ami megbotránkoztató, ami kisebbségi, ami rút, ami beteg. S persze a permanens forradalom.

Aki képtelen elviselni önmagát, annak a nyugalom és a békesség is elviselhetetlen. Az bármi áron meg akarja változtatni a világot, mert abban reménykedik, hogy ott, a megváltozottban egyszer csak szembe találja magát önmagával, és végre meg lesz elégedve. S persze a világ felforgatását nem lehet ezzel magyarázni, így aztán úgy magyarázzák, hogy ?k majd jobbá teszik a világot. Majd felszabadítanak mindenkit: homoszexuálisokat, azokat,

akik azt sem tudják, fiúk-e vagy lányok, a vérfert?z?ket, zoofileket, nekrofileket, idiótákat, kényszerképzeteseket, és mind a hetvenkétféle nemi identitással rendelkez?ket.

Nem jut eszedbe semmi? Nincs tehetséged semmihez? Utálod a munkád és a munkát úgy általában? Sebaj! Képzeld magad disznónak vagy férfitestbe zárt leszbikus n?nek, mi majd mögötted állunk és segítünk neked a nagyszer? harcodban, amelyet a bigott, maradi, ósdi, ókonzervatív, rasszista, náci világ ellen vívsz. Mi írásba foglaljuk neked, hogy a férfiak is szülhetnek, s aki ezen felháborodik vagy röhög, azt addig üldözzük, míg meg nem gondolja magát vagy el nem pusztul. Mi felülírjuk a biológia és a természet törvényeit, mert mi vagyunk a süket és vak és imbecil istenkék, és mi veled vagyunk. (Azért fizu persze legyen, meg alanyi jogon járó jövedelem, meg ingyenes nemváltó m?tét, meg térer?. A sok hülye boomer majd el?teremti a rávalót, a woke-világ nem ér rá ilyesmivel bíbel?dni, nekik habos tütüben és kifestve mesét kell olvasni az oviban, amely mesében a királyfi feleségül veszi a szomszéd királyság királyfiát.)

„Tanuljunk meg élni és meghalni, s ne akarjunk Isten lenni, hogy emberek lehessünk” – írta Albert Camus.

A woke-világ, a progresszívek, a haladók soha nem tanultak meg élni. Nem volt hozzá sem tehetségük, sem képességük, sem pedig bátorságuk. Így aztán képtelenek elfogadni a halált. Ezért marad nekik élet helyett az „önmegvalósítás”, a forradalom, a nem az vagyok, aminek születtem képtelensége – a haláltól pedig annyira rettegnek, hogy Camus nácikról írt szavai rájuk is tökéletesen illenek: Ezek az ?rültek képesek lettek volna elpusztítani az egész világot, hogy ha már ?k nem élhetnek örökké, ne élje túl ?ket semmi sem.

Amúgy pedig: szelfizgetek, tehát vagyok. Ez maradt. És a bánatos, szomorú, örömtelen pillanatok egymásra rakosgatása, a hülyék vigyorával keretezve. Igen, a hülyék orcáján szivárványszín? nyál csorog. S ahogy Camus írta: Általában szeretik az emberiséget, hogy ne kelljen külön-külön szeretni az embereket. Különösen azokat, akik mást merészelnek gondolni. Ez az ? demokráciájuk, ennyi az ? szabadságuk.
S mi a cinikus, moral insanity politika e mögött?

A magát baloldalinak, liberálisnak (egy lósz…rt, mama!) becézget? semmi szép lassan elveszítette szavazóit. A munkásosztály a normalitás utolsó évtizedeiben (60-as, 70-es, 80-as évek) betagozódott a középosztályba, s ma már jórészt jobbra szavaz. ?rzi emlékét a prosperitás évtizedeinek, a „boldog békeid?knek”, a jóléti társadalom felvirágzásának. Tegyük plasztikussá: ez a fekete-erdei klinika világa, ha emlékeznek még. Takaros „eneszká” városkák, ápolt gyep, tisztaság, ömlik le a muskátli a házak erkélyeir?l, halkan brummognak a Mercedesek és a BMW-k, mindenki fehér, mindenki németül beszél, s a legnagyobb konfliktusok akörül forognak, hogy akkor most a professzor jókép? fia melyik n?vérkét fogja elcsábítani. Nahát…

Ez a világ odalett, s a baloldal hagyományos szavazói szintúgy.

Ezért a moral insanityk politikai közösségei úgy döntöttek szerte Nyugaton, hogy szavazóbázist importálnak maguknak. Ez a tömeges migráció végs? értelme és ered?je, ez van leöntve a „humanizmus”, az „európai értékek” meg a jóemberkedés mázával (egy lósz…rt, mama! 2.0).

(folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló